

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 203/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., Vysoká 9, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Františkom Sedlačkom, PhD., LL.M., SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 6 R 1/2016-672 z 9. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2017 doručená sťažnosť spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s., Vysoká 9, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 R 1/2016-672 z 9. januára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“). Týmto napadnutým uznesením okresný súd nahradil súhlas sťažovateľky s reštrukturalizačným plánom dlžníka [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“), potvrdil reštrukturalizačný plán a reštrukturalizáciu skončil.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 7.6.2016 sp. zn. 6R/1/2016 (zverejnené v OV č. 114/16 dňa 14.6.2016) bola povolená reštrukturalizácia dlžníka [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] Do funkcie správcu bola ustanovená [REDAKOVANÉ]...“

Zabezpečený veriteľ Sberbank Slovensko, a.s. si prihláškou uplatnil svoju zabezpečenú pohľadávku vo výške 494.648,05 €, ktorá bola správkyňou zistená v celom prihlásenom rozsahu. Dňa 16.8.2016 sa v reštrukturalizácii dlžníka konala schôdza veriteľov, na ktorej bol zvolený trojčlenný veriteľský výbor v zložení: Sberbank Slovensko, a.s. (predseda), [REDAKOVANÉ]

Dňa 23.11.2016 sa v reštrukturalizácii dlžníka konalo zasadnutie veriteľského výboru, na ktorom veriteľský výbor schválil záverečný návrh reštrukturalizačného plánu, pričom za schválenie uznesenia veriteľského výboru hlasovali [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] Predseda veriteľského výboru [REDAKOVANÉ] hlasoval proti schváleniu záverečného návrhu reštrukturalizačného plánu.

Dňa 20.12.2016 sa v reštrukturalizácii dlžníka konala schvaľovacia schôdza veriteľov, na ktorej nebol reštrukturalizačný plán dlžníka prijatý, keďže zabezpečený veriteľ Sberbank Slovensko, a.s. hlasoval proti prijatiu reštrukturalizačného plánu.

Dňa 23.12.2016 bol na Okresný súd Bratislava I doručený návrh dlžníka na potvrdenie reštrukturalizačného plánu a návrh na nahradenie súhlasu Sťažovateľa podľa § 152 ods. 1 ZKR. Zároveň bol dňa 22.12.2016 na Okresný súd Bratislava I doručený návrh Sťažovateľa na zamietnutie reštrukturalizačného plánu dlžníka podľa § 154 ods. 1 ZKR.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 9.1.2017 č.k. 6R/1/2016-672 súd súhlas Sťažovateľa s reštrukturalizačným plánom dlžníka nahradil, reštrukturalizačný plán potvrdil a reštrukturalizáciu skončil.“

3. Sťažovateľka argumentovala, že v návrhu na zamietnutie reštrukturalizačného plánu dlžníka zdôraznila, že pri príprave reštrukturalizačného plánu boli podstatným spôsobom porušené ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) o kreovaní skupín veriteľov (§ 119 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v spojení s § 137 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). V záväznej časti reštrukturalizačného plánu dlžníka boli totiž vytvorené tri skupiny veriteľov, a to:

- a) skupina „Sberbank“, do ktorej bola zaradená pohľadávka sťažovateľky;
- b) skupina „nezabezpečení veritelia“, do ktorej boli zaradené pohľadávky nezabezpečených veriteľov;
- c) skupina „spoločník“, ktorá bola vytvorená z dôvodu obmedzenia nároku spoločníka na vyplatenie zisku počas obdobia plnenia plánu.

4. Sťažovateľka zastáva právny názor, že z § 119 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v spojení s § 137 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že podmienky na vytvorenie skupiny „spoločník“ neboli splnené, keďže táto skupina sa v pláne vytvára iba vtedy, ak plán predpokladá zmenu majetkových práv akcionárov dlžníka. V posudzovanom prípade dlžník v pláne vytvoril skupinu „spoločník“ (skupina pre majetkové práva akcionárov dlžníka) výlučne z dôvodu obmedzenia nároku spoločníka na vyplatenie zisku počas obdobia plnenia plánu. Uvedené obmedzenie však vyplýva z ustanovenia § 155a ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a teda nie zo samotného plánu. Obmedzenie nároku na vyplatenie zisku tak nemožno označiť za také obmedzenie majetkových práv, ktoré by predpokladal (založil, modifikoval alebo vylúčil) reštrukturalizačný plán. Je preto neakceptovateľné, aby akcionári dlžníka svojím hlasovaním rozhodovali o reštrukturalizačnom pláne, ktorý iba konštatuje obmedzenie ich práv zo zákona. V reštrukturalizačnom pláne dlžníka tak bola tretia skupina („spoločník“) kreovaná iba s jediným cieľom, a to účelovo a protiprávne zabezpečiť súhlas väčšiny skupín s reštrukturalizačným plánom na schvaľovacej schôdzi veriteľov. Dlžník si tým *de facto* „umelo pripravil“ reštrukturalizáciu na potvrdenie plánu, ak by sťažovateľka hlasovala proti jeho prijatiu, čo sa aj stalo.

5. Sťažovateľka ďalej uviedla, že na schvaľovacej schôdzi veriteľov jednotlivé skupiny veriteľov hlasovali o reštrukturalizačnom pláne takto:

- skupina „Sberbank“ hlasovala proti prijatiu plánu;
- skupina „nezabezpečení veriteľa“ hlasovala za prijatie plánu;
- skupina „spoločník“ hlasovala za prijatie plánu.

Z uvedeného vyplýva, že väčšina skupín hlasujúcich za prijatie plánu bola dosiahnutá v rozpore so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, a to iba na základe hlasovania skupiny „spoločník“, ktorá bola vytvorená účelovo a contra legem. Sťažovateľka preto v návrhu na zamietnutie reštrukturalizačného plánu zdôrazňovala, že pri príprave reštrukturalizačného plánu dlžníka došlo k porušeniu ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii o náležitostiach plánu, postupe pri príprave plánu, hlasovaní o pláne, v dôsledku čoho predpoklady pre nahradenie súhlasu skupiny „Sberbank“ nemohli byť dané. Napriek uvedenému napadnutým uznesením okresného súdu bol súhlas skupiny „Sberbank“ nahradený a reštrukturalizačný plán dlžníka potvrdený. Okresný súd *«v odôvodnení napadnutého uznesenia ad absurdum uviedol, že hoci vytvorenie „Skupiny spoločník“ nie je v súlade s ustanoveniami ZKR, nejedná sa o také podstatné porušenie zákona, ktoré by bolo dôvodom pre zamietnutie reštrukturalizačného plánu. Porušenie ustanovení ZKR je podľa názoru súdu ospravedlniteľné a nepodstatné, keďže sťažovateľ nebude v dôsledku potvrdenia reštrukturalizačného plánu v zjavne horšom postavení ako v prípade konkurzu (str. 7 napadnutého uznesenia). Okresný súd Bratislava I teda najprv osobitne uviedol, že kreovaním „Skupiny spoločník“ boli porušené ustanovenia ZKR, avšak následne konštatoval, že sú splnené podmienky pre nahradenie súhlasu „Skupiny Sberbank“.*».

6. Podľa sťažovateľky je tento procesný postup neakceptovateľný, pretože súd môže rozhodnúť o nahradení súhlasu niektorej zo skupín iba v prípade, ak sú na to splnené normatívne podmienky podľa § 152 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, okrem iného aj ak je daná väčšina skupín hlasujúcich za schválenie plánu [§ 152 ods. 1 písm. b) zákona o konkurze a reštrukturalizácii]. V prerokúvanej veci dlžník kreoval skupinu „spoločník“ v rozpore s ustanovením § 119 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v spojení s § 137 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a to s jediným účelom –

fiktívne zabezpečiť uvedenú väčšinu. Protiprávne vytvorenie skupiny „spoločník“ malo pritom nepriaznivý vplyv na sťažovateľku. V dôsledku nezákonného priebehu reštrukturalizácie jej bol nanútený reštrukturalizačný plán, s ktorým výslovne nesúhlasí. Ak by totiž skupina „spoločník“ nebola v pláne kreovaná, nebola by splnená podmienka pre nahradenie súhlasu v zmysle § 152 ods. 1 písm. b) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. O pláne by totiž rozhodovali iba dve skupiny. Keďže skupina „Sberbank“ hlasovala proti prijatiu plánu a skupina „nezabezpečení veritelia“ za prijatie plánu, nedosiahla by sa potrebná väčšina skupín, t. j. polovica skupín + 1 skupina. Nahradenie súhlasu skupiny „Sberbank“ by tak nebolo možné a reštrukturalizačný plán dlžníka by bol v súlade s § 151 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii zamietnutý.

7. Okresný súd v napadnutom uznesení podľa názoru sťažovateľky aproboval nezákonný postup predkladateľa plánu, ktorý zásadným spôsobom zasiahol do práv sťažovateľky. Sťažovateľka pritom opakovane namietala nezákonnosť postupu pri tvorbe plánu, a preto tvrdenie okresného súdu o tom, že do zápisnice zo schvaľovacej schôdze nebola vznesená žiadna námietka, je nesprávne a zavádzajúce.

8. Neakceptovateľný je podľa sťažovateľky aj zásadný argument okresného súdu uvedený v odôvodnení napadnutého uznesenia, že *«v praxi sa súhlas skupiny nahrádza aj v prípade, že sú v pláne vytvorené iba dve skupiny, pričom jedna hlasuje „za“ a druhá „proti“ schváleniu plánu. Odhliadnuc od skutočnosti, že sťažovateľovi nie je taká prax známa (a ani súd neoznačuje iné obdobné rozhodnutia), poukazujeme na to, že požiadavka § 152 ods. 1 písm. b) ZKR (väčšina hlasujúcich skupín) je interpretačne jasná a matematicky simplexná (pri dvoch skupinách sa väčšina dosiahne iba hlasovaním oboch skupín). Iný záver by bol popretím nepochybnnej požiadavky zákonodarcu na priebeh a nahrádzanie súhlasu s reštrukturalizačným plánom (väčšinový princíp nielen čo do hlasov, ale aj čo do skupín) ako aj základných aritmetických pravidiel. Prijatím argumentácie Okresného súdu Bratislava I by bolo ad absurdum možné nahrádzať súhlas skupín vždy, ak by bol v pláne kreovaný párny počet skupín, pričom „za“ by hlasovala iba polovica. Takýto svojvoľný postup súdu a nerešpektovanie právnej úpravy je neobhájitelné.*

Hranice interpretácie objektívneho práva musia byť riadne dané a všeobecne aplikovateľné, inak bude rozhodovanie všeobecných súdov prejavom justičnej svojvôle.»

9. Podľa názoru sťažovateľky je zrejmé, že okresný súd vykonal extrémne nesprávnu interpretáciu podstatných právnych noriem [§ 154 ods. 1 písm. a), § 154 ods. 1 písm. c), § 152 ods. 1 písm. a) a § 152 ods. 1 písm. b) zákona o konkurze a reštrukturalizácii], odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu tak v celom rozsahu popiera základné princípy reštrukturalizácie a vážnym spôsobom porušuje právo sťažovateľky na spravodlivý proces.

10. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 9.1.2017, č. k. 6R/1/2016-672. porušené boli.

II. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 9.1.2017, č. k. 6R/1/2016-672, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

III. Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezů.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

13. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

15. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

16. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu, ktorým bol nahradený jej súhlas (ako zabezpečeného veriteľa) s reštrukturalizačným plánom dlžníka, reštrukturalizačný plán bol potvrdený a reštrukturalizačné konanie dlžníka skončené. Sťažovateľka zastáva názor, že okresný súd rozhodol o nahradení jej súhlasu

s reštrukturalizačným plánom dlžníka a o jeho potvrdení v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona o konkurze a reštrukturalizácii, čím sťažovateľke nanútil reštrukturalizačný plán, s ktorým nesúhlasí. Okresný súd najmä nesprávne posúdil splnenie zákonných podmienok uvedených v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, keď protiprávne vytvorenie skupiny „spoločník“ (bola vytvorená len pre účely zabezpečiť väčšinu pri hlasovaní o reštrukturalizačnom pláne) vyhodnotil ako nepodstatné a ospravedlniteľné vyššou mierou uspokojenia pohľadávok veriteľov. Okresný súd v napadnutom uznesení použil neakceptovateľný argument, že v praxi sa súhlas skupiny nahrádza aj v prípade, ak sú v reštrukturalizačnom pláne vytvorené iba dve skupiny, a to napriek tomu, že požiadavka vyplývajúca z § 152 ods. 1 písm. b) zákona o konkurze a reštrukturalizácii (väčšina hlasujúcich skupín) je podľa sťažovateľky interpretačne jasná a matematicky jednoznačná (pri hlasovaní v dvoch skupinách sa väčšina dosiahne iba hlasovaním oboch skupín).

17. Okresný súd v napadnutom uznesení k naplneniu podmienok vyplývajúcich z § 152 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii uviedol:

„Vychádzajúc z ust. § 152 ods. 1 ZKR ak za prijatie plánu v niektorej zo skupín nehlasovala potrebná väčšina, predkladateľ plánu sa môže v návrhu na potvrdenie plánu domáhať, aby súd prijatie plánu v skupine nahradil svojim rozhodnutím, ak a) účastníci plánu zaradení do skupiny hlasujúcej proti prijatiu plánu nebudú na základe plánu v zjavne horšom postavení, v akom by boli v prípade neprijatia plánu; súd pritom vychádza z ich pravdepodobného uspokojenia v konkurznom konaní, b) väčšina zo skupín zostavených podľa plánu hlasovala za prijatie plánu potrebnou väčšinou a c) za prijatie plánu hlasovali prítomní veritelia s nadpolovičnou väčšinou hlasov počítaných podľa zistenej sumy ich zistených pohľadávok.

S poukazom na cit. ust. § 152 ods. 1 ZKR sa predkladateľ plánu v návrhu na potvrdenie plánu súdom, ktorý bol Okresnému súdu Bratislava I doručený dňa 23.12.2016, domáhal nahradenia súhlasu Skupiny Sberbank. Veriteľ Skupiny Sberbank je zabezpečeným veriteľom, ktorého pohľadávka by boli v prípade vyhlásenia konkurzu uspokojená nižšie o 39 %. Oproti tomu uspokojenie pohľadávok uvedenej skupiny Sberbank stanovuje reštrukturalizačný plán vo výške 100 %. Je zrejmé, že v prípade vyhlásenia konkurzu by bolo postavenie veriteľa Skupiny Sberbank zhoršené.

Spoukazom na vyššie uvedené je teda zrejmé, že v prípade neprijatia reštrukturalizačného plánu a následného vyhlásenia konkurzu na majetok Dlužníka, by bol účastník plánu Skupiny Sberbank hlasujúci proti prijatiu plánu v zjavne horšom postavení ako v prípade prijatia plánu.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného má súd za to, že sú kumulatívne splnené všetky zákonom predpokladané podmienky ustanovené v § 152 ods. 1 ZKR potrebné na nahradenie súhlasu Skupiny Sberbank, nakoľko účastník plánu zaradený do tejto skupiny hlasujúcej proti prijatiu plánu nebude na základe plánu v zjavne horšom postavení, v akom by bol v prípade neprijatia plánu, väčšina zo skupín zostavených podľa plánu, t.j. dve z troch vytvorených skupín hlasovala za prijatie plánu a za prijatie plánu hlasovali prítomní veritelia s nadpolovičnou väčšinou hlasov počítaných podľa zistenej sumy ich zistených pohľadávok.

Veriteľ Sberbank Slovensko, a.s. namietal, že boli podstatným spôsobom porušené ustanovenia ZKR, ako aj postupy pri príprave reštrukturalizačného plánu; k výhradám a námietkam veriteľa súd poukazuje na tú skutočnosť, že je ustálená rozhodovacia prax, že ak sú v pláne iba dve skupiny a jedna nesúhlasí s prijatím plánu, ak sú splnené všetky ostatné podmienky, je potrebné rozhodnúť o nahradení súhlasu druhej skupiny. V opačnom prípade by sa vyvolal likvidačný konkurz, v ktorom by bolo uspokojenie veriteľov nižšie, čo je v rozpore s celkovou koncepciou zákona a tými ustanoveniami, ktoré preferujú reštrukturalizáciu pred konkurzom. Súd je toho názoru, že vytvorenie Skupiny Spoločník nie je v súlade s ustanoveniami ZKR, ale aj napriek tomu sa nejedná o také podstatné porušenie ustanovení ZKR, ktoré by boli dôvodom na zamietnutie plánu súdom, nakoľko účastník plánu v reštrukturalizačnom konaní by nebol na základe plánu v zjavne horšom postavení ako v prípade likvidačného konkurzu. Súd pri rozhodovaní zároveň prihliadol na potencionálne uspokojenie veriteľov v konkurze vyhlásenom v dôsledku zastavenia reštrukturalizácie pre zamietnutie plánu. Súd nemôže izolovane prihliadať iba na záujem jedného veriteľa, naopak, jeho povinnosťou je skúmať možnosť uspokojenia všetkých (aj minoritných) veriteľov. Túto jeho povinnosť možno vyvodiť zo základných zásad konkurzu a reštrukturalizácie, v zmysle ktorých je súd povinný postupovať tak, aby sa dosiahla pre veriteľov čo najvyššia miera uspokojenia ich pohľadávok.

Súd preskúmal predložený reštrukturalizačný plán, ako aj predchádzajúci postup správcu Dlužníka, Dlužníka, veriteľov a veriteľských orgánov v tomto reštrukturalizačnom konaní, pričom nezistil skutočnosti predpokladané v § 154 ods. 1 ZKR, pre ktoré by musel reštrukturalizačný plán zamietnuť. Reštrukturalizačný plán zároveň nie je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov, keď za tento spoločný záujem je potrebné pokladať dosiahnutie čo najvyššej miery uspokojenia pohľadávok veriteľov (§ 5 ZKR) pri zachovaní aspoň podstatnej časti prevádzky podniku dlžníka tak, že v reštrukturalizačnom konaní možno odôvodnene predpokladať väčší rozsah uspokojenia veriteľov dlžníka ako v prípade vyhlásenia konkurzu [§ 109 ods. 3 písm. c) a d) ZKR].“

18. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením okresného súdu v celom rozsahu a dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky na podporu správnosti záverov okresného súdu nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil, tak ako sú citované. Ústavný súd preto nezistil, že by okresným súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

19. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky. Taktiež poukazuje na to, že judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

20. K námietke sťažovateľky o účelovosti vytvorenia skupiny „spoločník“ zaujal okresný súd obdobný právny názor, keďže túto skupinu vyhodnotil ako vytvorenú v rozpore s ustanoveniami zákona o konkurze a reštrukturalizácii, avšak uvedený nedostatok súčasne posúdil ako nepodstatný a ospravedlniteľný vyššou mierou uspokojenia pohľadávok veriteľov, čo je vzhľadom na cieľ reštrukturalizácie, ktorá je v zásade závislá od vôle dlžníka ponúkajúceho svojim veriteľom alternatívnu možnosť vyrovnania ich pohľadávok, i podľa názoru ústavného súdu ústavne udržateľné právne posúdenie vyplývajúce z okolností danej veci. Ústavný súd k najzásadnejšej námietke sťažovateľky o nezákonnom nahradení jej súhlasu s reštrukturalizačným plánom dlžníka dodáva, že v právnej teórii je akceptovaný i právny názor vyslovený v odôvodnení uznesenia okresného súdu týkajúci sa postupu v prípade hlasovania dvoch skupín veriteľov, ktorý sťažovateľka v podstatnom rozporuje a na ktorý ústavný súd poukazuje: *„Interpretačný problém vzniká vtedy, ak sú v pláne iba dve skupiny a jedna nesúhlasí s prijatím plánu. Sme toho názoru, že ak sú splnené všetky ostatné podmienky, je potrebné rozhodnúť o nahradení súhlasu druhej skupiny. V opačnom prípade sa vyvolá likvidačný konkurz, v ktorom bude uspokojenie veriteľov nižšie (vyššie uspokojenie pohľadávok veriteľov v reštrukturalizácii je podmienkou jej povolenia a úspešnosti), čo je v rozpore s celkovou koncepciou zákona a tými ustanoveniami, ktoré preferujú reštrukturalizáciu pred likvidačným konkurzom. Väčšina zo skupín sa počíta z tých skupín, ktoré sú oprávnené hlasovať.“* (ĎURICA, M. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. 2. vydanie. C. H. Beck, 2015. s. 1178)

21. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie okresného súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

22. Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľkou namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

23. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu sa ústavný súd jej ďalšími nárokmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2017